

Sygnatura akt I Cupr 190/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 10-04-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko A. B., E. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych A. B. i E. B. solidarnie na rzecz strony powodowej G. W. kwotę 3.701,34 zł (trzy tysiące siedemset jeden złotych 34/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 2.918,34 zł od dnia 02 sierpnia 2013 r. do dnia 07 stycznia 2014 r.,

- 3.701,34 zł od dnia 08 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 1.038,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C upr 190/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 stycznia 2014 r. strona powodowa G. W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych solidarnie A. B. i E. B. kwoty 13735,01 zł z odsetkami ustawowymi obliczonymi od kwoty 6928,47 zł od dnia 2 sierpnia 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, od kwoty 13735,01 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwani są najemcami lokalu położonego we W., przy ul. (...). W okresie do 1 sierpnia 2013 r. pozwani nie uregulowali należności z tytułu czynszu i opłat za media w wysokości 6928,47 zł. Do kwoty tej strona powodowa doliczyła odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie w kwocie 6806,54 zł wg stanu na 1 sierpnia 2013 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 13 stycznia 2014 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty pozwani A. B. i E. B. wnieśli o oddalenie powództwa w całości, zarzucając, że poczynając od marca 2011 r. wielokrotnie podnosił, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Zobowiązania bieżące są natomiast przez nich wykonywane regularnie.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wyjaśniła, że wpłaty pozwanych były zaliczane na poczet należności najdawniej wymagalnych. Zobowiązania te na dzień 8 stycznia 2011 r. wynosiły 5939,25 zł. Wpłaty dokonane po 8

stycznia 2011 r. wynosiły natomiast 16488,39 zł. Zobowiązania za okres po 8 stycznia 2011 r. wynosiły 20196,01 zł, na ich poczet zaliczono wpłaty w wysokości 10549,14 zł. Wobec tego pozwanym do zapłaty pozostała należność główna w kwocie 9646,91 zł – jedynie za okres po 8 stycznia 2011 r.

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2014 r. strona powodowa wskazała, że jej zdaniem pozwani nie podnieśli skutecznie w toku procesu zarzutu przedawnienia, natomiast pozwani, twierdząc, że taki zarzut został podniesiony, z ostrożności zgłosili go ponownie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwani A. B.i E. B.wynajmowali od strony pozwanej G. W.lokal mieszkalny położony we W.przy ul. (...).

(bezsporne)

Wysokość zobowiązań pozwanych ze stosunku najmu wynosiła:

- do 30 grudnia 2010 r. włącznie – 5939,25 zł
- w styczniu i lutym 2011 r. – 482,56 zł miesięcznie,
- od marca 2011 r. do maja 2011 r. – 489,79 zł miesięcznie,
- od czerwca 2011 r. do września 2011 r. – 489,79 zł miesięcznie,
- od października 2011 r. do lutego 2012 r. – 554,58 zł miesięcznie,
- od marca 2012 r. do września 2012 r. – 559,34 zł miesięcznie,
- od października 2012 r. do stycznia 2013 r. – 622,42 zł miesięcznie,
- w lutym 2013 r. – 635,42 zł,
- od marca 2013 r. do czerwca 2013 r. – 638,59 zł miesięcznie
- w lipcu 2013 r. – 643,59 zł miesięcznie,

(bezsporne – por. kartoteka – k. 15-20)

Pozwani posiadali nadwyżki po rozliczeniu mediów w kwotach:

- 1,52 zł ustaloną na dzień 1 marca 2011 r.,
- 5,80 zł wg stanu na dzień 1 października 2012 r.,
- 40,58 zł, 7,06 zł i 1,90 zł ustalone na dzień 10 lipca 2013 r.

(bezsporne – por. kartoteka – k. 15-20)

Pozwani posiadali niedopłaty po rozliczeniu mediów w kwotach:

- 20,12 zł wg stanu na 1 marca 2011 r.,
- 35,33 zł wg stanu na 1 listopada 2011 r.,
- 1,34 zł wg stanu na 1 kwietnia 2012 r.
- 79,70 zł wg stanu na 1 listopada 2012 r.

(bezsporne – por. kartoteka – k. 15-20)

Pozwani dokonali wpłat na poczet zadłużenia:

- w dniach 14 stycznia 2011 r., 15 lutego 2011 r., 15 marca 2011 r., 15 kwietnia 2011 r., 13 maja 2011 r., 15 czerwca 2011 r., 15 lipca 2011 r., 12 sierpnia 2011 r., 15 września 2011 r., 14 października 2011 r., 15 listopada 2011 r., 15 grudnia 2011 r., 13 stycznia 2012 r. i 15 lutego 2012 r. – kwoty po 482,28 zł,
- w dniu 24 lutego 2012 r. – 70,74 zł,
- w dniach 1 marca 2012 r., 2 kwietnia 2012 r., 15 maja 2012 r., 15 czerwca 2012 r., 13 lipca 2013 r., 14 sierpnia 2012 r., 14 września 2012 r., 15 października 2012 r., 15 listopada 2012 r. i 30 listopada 2012 r. – kwoty po 496,16 zł,
- w dniu 3 grudnia 2012 r. kwotę 252,52 zł,
- w dniu 17 grudnia 2012 r. kwotę 622,42 zł,
- w dniu 15 marca 2013 r. – 635,42 zł,
- w dniu 19 kwietnia 2013 r. – 1278 zł,
- w dniach 15 maja 2013 r., 17 czerwca 2013 r. i 15 lipca 2013 r. – kwoty po 638,59 zł.

(dowód: kartoteka – k. 15-20)

Pismem z 16 marca 2011 r. strona powodowa wezwała pozwanych do uiszczenia zadłużenia czynszowego obliczonego na dzień 31 stycznia 2011 r. na kwotę 5939,53 zł.

(dowód: pismo z 16.03.2011 r. – w aktach lokalu w załączeniu do akt głównych)

Pismem złożonym w dniu 26 kwietnia 2011 r. pełnomocnik pozwanego A. B. oświadczył, że roszczenia wskazane w piśmie powoda z 16 marca 2011 r. są przedawnione.

(dowód: pismo z 22.04.2011 r. z prezentatą z 26.04.2011 r. – k. 37)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwani są zobowiązani do zapłaty na rzecz powoda czynszu najmu i opłat za zużyte media (por. art. 659 kc i art. 688¹ § 1 kc). Wysokość miesięcznych stawek czynszu i opłat nie były sporne, albowiem pozwani nie kwestionowali danych wskazanych w kartotece dołączonej do pozwu. Nie była również sporna wysokość wpłat pozwanych na poczet zadłużenia, natomiast strony różniły się, co do sposobu zaliczenia wskazanych wpłat.

Pozwani podnieśli także zarzut przedawnienia. Był sformułowany dwojako. W sprzeciwie do nakazu zapłaty wskazywano na taki zarzut podniesiony jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Następnie pozwani podnieśli go w toku procesu, bezpośrednio przed zamknięciem rozprawy.

Wbrew stanowisku powoda podniesienie zarzutu przedawnienia może nastąpić także przed procesem. W przepisie art. 117 § 2 kc wskazano, że po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Oznacza to, że dłużnik może podnieść zarzut przedawnienia także nie czekając na wytoczenie przeciwko niemu powództwa. Mając na uwadze przepis art. 65 § 1 kc oświadczenie w przedmiocie zarzutu przedawnienia ma m.in. takie znaczenie, że wierzyciel, nie może zaliczać wpłat dłużnika dokonanych po

podniesieniu zarzutu przedawnienia, na poczet należności zdaniem dłużnika przedawnionych. Z art. 451 § 3 kc wynika, że zaliczenie spełnionego świadczenia na poczet długu najdawniej wymagalnego może nastąpić tylko w braku oświadczenia dłużnika wskazującego, który dług chce spełnić. Jeżeli jednak dłużnik podnosi zarzut przedawnienia (nawet niesłuszny), oznacza to, że od zaspokojenia długu jego zdaniem przedawnionego się uchyla (por. art. 117 § 2). Takie negatywne wskazanie długu jest dopuszczalne w art. 451 kc i wierzyciel nie może przyjmować, że dłużnik nie złożył żadnego oświadczenia w przedmiocie wskazania, który z wielu długów zamierza następnie zaspokoić. Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie pozwani podnieśli 26 kwietnia 2011 r. zarzut przedawnienia, co do całości należności objętych pismem z 16 marca 2011 r., strona powodowa nie mogła zaliczać ich dalszych wpłat na poczet długu, od zaspokojenia którego pozwani uchylali się. Wpłaty te można było zaliczać jedynie na poczet należności bieżących.

Sąd uznał także za skuteczny zarzut przedawnienia podniesiony przed zamknięciem rozprawy. Faktycznie zarzut ten nie został zgłoszony w sprzeciwie, jednak zgodnie z art. 207 § 6 kpc uwzględnienie takiego zarzutu może nastąpić, jeżeli nie spowoduje to zwłoki w rozpoznaniu sprawy. W niniejszej sprawie stan faktyczny pomiędzy stronami był bezsporny. Co więcej powód sformułował swoją odpowiedź na sprzeciw, tak, jakby zarzut przedawnienia został już przez pozwanych zgłoszony. Wobec tego uwzględnienie zarzutu przedawnienia nie powodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy, albowiem nie pociągało za sobą konieczności przeprowadzania jakichkolwiek dodatkowych dowodów lub zajmowania stanowiska wobec zarzutu przedawnienia przez powoda.

Mając to na uwadze, Sąd określił wysokość zadłużenia pozwanych uwzględniając zarówno zarzut przedawnienia, jak i fakt, iż powód nie mógł zaliczać wpłat pozwanych dokonywanych po 26 kwietnia 2011 r. na poczet należności innych niż bieżące.

Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata i stosownie do art. 120 § 1 kc należy go liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie o zapłatę czynszu za dany miesiąc stawało się natomiast wymagalne w dziesiątym dniu danym miesiąca (por. art. 669 § 2 kc). Wobec tego strona powodowa zachowała prawo dochodzenia roszczeń za okres od stycznia 2011 r. włącznie, albowiem bieg terminu przedawnienia został przerwany (por. art. 123 § 1 pkt 1 kpc) w dniu 8 stycznia 2014 r.

Z niekwestionowanej przez strony kartoteki dołączonej do pozwu wynikało, że w okresie od stycznia 2011 r. do kwietnia 2011 r. włącznie zadłużenie pozwanych z tytułu długu głównego, uwzględniające wysokość nadpłat i niedopłat związanych z rozliczeniem kosztów mediów wynosiło 1959,30 zł. Wpłatom, których pozwani dokonali w tym okresie, nie towarzyszyło oświadczenie, którego długu dotyczą, wobec czego strona powodowa mogła zaliczyć je na poczet długu najdawniej wymagalnego (por. art. 451 § 3 kc), a więc wcześniejszego, niż dług nie przedawniony w rozpoznawanej sprawie. Dalsze wpłaty dokonywane po 26 kwietnia 2011 r. mogły być natomiast zaliczane jedynie na poczet należności bieżących. Skoro pozwani uchylili się od zapłaty długu wcześniejszego przez podniesienie zarzutu przedawnienia, ich oświadczenie wywierało skutek z art. 451 § 1 kc. Po podsumowaniu naliczeń czynszu wraz z korektami związanymi z naliczeniami mediów oraz po uwzględnieniu wpłat dokonanych przez pozwanych w okresie od maja 2011 r. do lipca 2013 r. różnica pomiędzy wysokością długu, a wysokością wpłat wynosiła 959,04 zł.

Wobec tego pozwani zobowiązani byli do zapłaty tytułem nieprzedawnionego długu głównego kwot 1959,30 zł i 959,04 zł.

Na podstawie art. 481 kc stronie powodowej przysługiwały ponadto odsetki ustawowe od zadłużenia. Wobec podniesienia zarzutu przedawnienia strona powodowa utraciła prawo domagania się odsetek obliczonych za okres po 8 stycznia 2011 r., ale liczonych od roszczeń przedawnionych, powstałych przed tą datą. Sąd podziela bowiem ugruntowany w orzecznictwie sądowym pogląd, iż przedawnienie roszczenia głównego skutkuje także przedawnieniem roszczenia odsetkowego obliczonego od należności głównej. Wobec tego nie było możliwe proste odjęcie od sumy dochodzonych odsetek kwoty odsetek naliczonych do 8 stycznia 2011 r. Konieczne było obliczenie odsetek wyłączenie od długu nieprzedawnionego.

Suma odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1959,30 zł od 11 kwietnia 2011 r. do 1 sierpnia 2013 r., od kwoty 1471,51 zł od 11 marca 2011 r. do 10 kwietnia 2011 r., od kwoty 1452,91 zł od dnia 1 marca 2011 r. do 10 marca 2011 r., od

kwoty 970,35 zł od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia 1 marca 2011 r. i od kwoty 482,56 zł od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia 10 lutego 2011 r. wynosiła łącznie 588,90 zł. Podstawa i okres, za który obliczono należne odsetki obliczono z uwzględnieniem danych wskazanych w kartotece dołączonej do pozwu.

Ponadto Sąd dokonał przeliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności czynszowych w okresie od maja 2011 r. do lipca 2013 r. włącznie. Na podstawie danych z kartoteki dołączonej do pozwu ustalono wielkość opóźnienia pozwanych w poszczególnych miesiącach, tak co do kwoty, jak i czasu opóźnienia. Pozwoliło to następnie obliczyć wysokość odsetek wg wzoru $K \times D/365 \times \text{stopa odsetek ustawowych}$, gdzie K stanowi wysokość długu wynikającą z kartoteki dołączonej do pozwu, a D okres opóźnienia w zapłacie wynikający z tej kartoteki. Wg stanu na dzień 1 sierpnia 2013 r. należne odsetki za opóźnienie w zapłacie czynszu i opłat wynosiły 194,40 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 3701,34 zł, w tym 2918 zł,34 zł stanowiące należność główną oraz 589,90 zł stanowiące odsetki za opóźnienie, jak w pkt I wyroku.

Ponadto na podstawie art. 481 kc na rzecz powoda zasądzono dalsze odsetki od należności głównej za okres od 2 sierpnia 2013 r., a na podstawie art. 482 kc także odsetki od ustalonych odsetek za okres od dnia wytoczenia powództwa, jak w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono, jako nieuzasadnione, jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powództwo uwzględniono w 26,94 %. Mając to na uwadze, na rzecz pozwanych zasądzono 73,06 % poniesionych przez nich kosztów w kwocie 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł z tytułu kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw pomniejszone od 26,94 % kosztów powoda w kwocie 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego i 300 zł z tytułu kosztów opłaty sądowej od pozwu.